

TÜNDÉRDALLAM II.

Ballada

A holtak éneke

„A BALLADA EGYSZERRE
SZÉDÍTŐ, MEGRÉSZEGÍTŐ
ÉS RÉMISZTÓ TÖRTÉNET.”

– TAMORA PIERCE

fine
selection

M A G G I E S T I E F V A T E R

MAGGIE STIEFVATER

TÜNDÉRDALLAM II.

Ballada

A holtak éneke

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Anyukámnak,
aki tündéreket mutatott nekem az erdőben.*

Leanan Sidhe

Ahhoz voltam szokva, hogy én vagyok a vadász. Ha megakadt valamin a szemem, szépen kiszimatoltam, becserkésztem, és megszereztem magamnak a zsákmányt.

A *valamin* természetesen *őt* értettem. Azt szerettem, ha a préda fiatal, tehetséges és hím. És minél vonzóbb, annál jobb. Az csak megédesítette az alkut. Rajtuk kellett tartanom a szemem, amíg meg nem haltak, így hát ezzel az erővel akár szemrevalók is lehettek.

Nem kegyetlenkedtem. Nagylelkű voltam. Mindegyikük térden állva könyörgött azért, amit adtam neki: szépséget, ihletet, halált. Szürke hétköznapijaikból egészen rendkívüli életet varázsoltam. A velem való találkozás volt életük legcsodálatosabb ajándéka.

Igazság szerint nem is annyira vadász, inkább a jötevőjük voltam.

Ezen a napon azonban, ebben az őszi erdőben, egyik sem lehettem. Valaki ide szólított, megfoghatatlan tündéri alakomból valódi, hús-vér testbe öntött. Nem láttam senkit magam körül, de még éreztem a varázsige illatát a levegőben. Hallottam lépéseim neszt a száraz avaron, és a zaj nyugtalansággal töltött el. Sebezhetőnek éreztem magam ebben a vérvörös erdőben, zajt csapva, halandó leány alakjában. Nem voltam hozzászokva. A levegőben égő kakukkfű és megperzselt falevelek, a megidéző varázslat és az őszi máglyák szaga

terjengett. Amint sikerül rátalálnom akár csak egy apró emberi gondolatfoszlányra, már itt sem vagyok.

– Helló, tündérke!

Megperdültem, még éppen idejében ahhoz, hogy meglássam az öntöttvas rudat, mielőtt az kegyetlen erővel az arcomba csapódott.

ÜZENETÍRÁS

140/200

Címzett:

James

Még mindig médiumnak érzed magad? Látod a jövőnket az iskolában? Úgy érzem, az elmúlt nyár eseményei tovább üldöznek. Azt hittem, vége.

Feladó:

Dee

Elküldi az üzenetet? Igen/**Nem**

☒ Az üzenetet nem küldte el.

Szeretné menteni az üzenetet? **Igen**/Nem

☒ Az üzenet piszkozatként mentve 30 napig.

James

A muzsika az életem.

Alaposan áttanulmányoztam a Tövishamu Zeneművészeti Intézet összes szórólapját és tájékoztatóját, mielőtt beadtam a jelentkezésem. Az ismertetőik szerint az iskola továbbfejleszti máris ígéretesnek mondható képességeinket. Azt ígérték, hogy a zene mellett elméleti ismereteinket is gyarapítják. A brosúrák valóságos regéket suttogtak arról, hogy sokoldalú, szupertehetséges ifjú zenészekként lépünk majd ki az intézet ajtaján, olyan kivételes tudással a fejünkben, hogy a kötelező tananyagon kívüli ismereteinkkel egy csapásra a legkiválóbb amerikai egyetemek hallgatóivá válunk.

Akkoriban még azt gondoltam: Ez csúcs! Ráadásul Deirdre is oda jelentkezett, így nekem sem maradt igazán más választásom.

Ám mindez még az előtt volt, hogy valóban betettem ide a lábam. Amikor megérkeztem, rá kellett ébrednem, hogy az iskola az bizony iskola, és iskola is marad. Ahogy Margaret Thatcher mondaná. Tizenkettő egy tucat. Persze még csupán hét napja tartózkodtam a Tövishamu Intézetben, ezért talán nem adtam elég időt szegénynek. A türelem azonban sosem volt az erős oldalam. Most őszintén: egyszerűen nem láttam be, miként volna képes a zeneelmélet és a kollégiumi szoba megkülönböztetni minket a többi középiskolás diáktól.

Könnyen lehetséges, hogy egészen másképp éreztem volna, ha történetesen csellón vagy más szokványos hangszeren játszom, mert akkor csatlakozhattam volna a campuson működő legalább nyolcmillió kamarazenekar egyikéhez. Amikor az emberek azt mondták, „zenész”, szinte soha nem egy „dudás” képe villant fel a gondolataik közt. Én pedig már-már úgy éreztem, hogy ha még egyszer meghalok a „népzenész” kifejezést, nyomban megütök valakit.

Mindenesetre az első és a hatodik nap között mindenki (én és az osztálytársaim) igyekezett „orientálódni”. Megtuttuk, hol vannak az óráink, hogy hívják a tanárainkat, mikor lehet kajálni a menzán, és hogy a negyedik emeleti folyosó ajtaja folyton beragad. Az ötödik napon már pontosan tudtam, mi a dolgom. A hatodik napra már második természetemmé vált.

A hetedik napon viszont már halálosan untam magam. Azon a hetedik estén egymagam ültem a bátyám autójában, és olyan zenét hallgattam, amelyben a vágyódással teli körítés mellett a düh volt a főfőgás. Valahol olvastam, hogy a tudósok végeztek egy kísérletet, amelynek során rockot, illetve klasszikus zenét játszottak két különböző csoportba tartozó patkányoknak. Már nem emlékszem a részletekre, de kétheti kísérletezés után a klasszikus muzsikát hallgató patkányok békésen küzdötték magukat előre a majomlétrán, Birkenstock topánkával a lábukon, mialatt a rockon éldegélő patkányok kannibálökká változtak, és darabokra szaggatták egymást. Nem igazán értem, mit is akart bizonyítani ez a tanulmány anélkül, hogy az ember tudná, mégis melyik zenekar számait voltak kénytelenek hallgatni szerencsétlen állatok. Csak annyit tudok, hogy ha nekem két hétig egyfolytában Pearl Jamet kellene hallgatnom, én is felfalnám a szobatársamat.

Tisztában voltam vele, hogy a hetedik esténél tartunk, mert éppen hét sebhely volt látható a jobb kezem fejjén. Hat függőleges

vonal és egy vágás keresztbe, hogy teljes legyen a hét. Magányosan üldögéltem saját kis szürke kárpitos világomban, és olyan hangosra tekertem fel a basszust, hogy még az ülepem is beleremegett. A kollégiumi szobákban szigorú hangerőszabályzat volt érvényben, különösképpen, amikor a diákok esetleg épp gyakoroltak. Ezért elég nehéz volt zenehallgatásra alkalmas helyet találni. Ez az élet igazi iróniája!

Figyeltem, amint a nap vörös ösvényt éget az égboltra a Seward-kollégium épülete mögött. Az iskola György korabeli, oszlopos épületeivel ellentétben a kollégiumokban nem volt semmi előkelő vagy éppen feltűnő. Négyszögletes dobozok voltak, ablakaik, akár csak ezernyi kimeredt, üveges tekintet.

Az autóban olyan erővel harsogott a zene, hogy először nem is hallottam a kopogást a szélvédőn. Amikor végül mégis felfigyeltem rá, a bekukucskáló arc egy pillanatra meglepett, magam sem igazán értem az okát – kerek volt, hétköznapi és bizonytalan. A szobatársam, Paul pislogott rám. A srác egyébként oboán játszott. Az iskola vezetősege azt gondolhatta, remekül kijövünk majd egymással, mivel mindkettőnk hangszerének volt valami köze a fúvósokhoz, más közös pontunk azonban egyetlenegy sem akadt. Lehúztam az ablakot.

– Kérsz a mozihoz egy kis sült krumplit is? – kérdeztem.

Paul felnevetett, sokkal harsányabban, mint a szavaim indokolták volna, majd saját merészségén elcsodálkozva szemmel láthatólag büszkeség töltötte el. Azt hiszem, kiverte tőlem a frász.

– Nagyon vicces, haver!

– Ez csupán egy a csodás szolgáltatásaim közül. Mi az ábra?

– Éppen felfelé igyekeztem a szobába, hogy megoldjam, tudod...

– meglepgetett az orrom előtt egy füzetet, mintha bármi jelentősége

volna a számomra – ...a számtan házi feladatát. Te is akarsz még dolgozni rajta egy kicsit?

– Akarok-e? Nem. Kell-e? Igen. – Lehalkítottam a rádiót. Hirtelen ráeszméltem, hogy libabőrös mind a két karom, pedig odakinn tombolt a meleg. Behúztam a karom a kocsiba. Tudatalattim valami idegen nyelven, amiből egy szót sem értettem, dermesztő hidegséget árasztva a testemben, halkán figyelmeztetett: *furcsa események vannak itt készülődően*. Azt gondoltam, magam mögött hagytam már ezt a balsejtelmet, hiszen nyár óta nem éreztem ehhez hasonlót. Sikertelenül azonban rezzenéstelenül Paul szemébe néztem. – Aha. Persze.

Paul arcán óriási megkönnyebbülés tükröződött, mintha más válasza számított volna, és rögtön ömleni kezdett belőle a szó a számtantanárunkról és az osztálytársainkról. Ha nem vagyok történetesen elfoglalva a bőrömön szaladgáló jéghideg borzongással, akkor sem hegyeztem volna a fülem. Az emberek rengeteget beszélnek, és általában, ha az első néhány szóra odafigyelünk, majd meghallgatjuk az utolsó mondatokat, a közepére igazán rá sem kell hederítenünk. Magától is összeáll a kép.

Egy váratlan szófordulat azonban visszaterelte a figyelmem Paulra, mintha egy kristálytiszt hangot hallottam volna kicsendülni a hangzavarból, és azon nyomban kikapcsoltam a rádiót.

– Az előbb azt mondtad, hogy „zengik a holtak”?

Paul értetlenül ráncolta a homlokát. – Mi van?

– Zengik a holtak. Ezt mondtad?

Határozottan megrázta a fejét. – Nem. Azt mondtam, „ma énekelni voltam”. Blattolásórán vettem részt. A...

Kinyitottam a kocsiját, és bólintottam, mielőtt befejezhette volna. Hiába kapcsolom ki a rádiót, még mindig zenészt hallottam.

S teljesen lekötött, ahogyan Paul sohasem lesz képes. Igyekezniem kellett, hogy össze tudjak kaparni neki egy mondatot. – Fussunk össze a szobában egy pár perc múlva, rendben? Csak pár percet adj!

Mintha az a félrehallott kifejezés – *zengik a holtak* – kitárt volna egy kulcsra zárt ajtót, és most hallhattam a kifelé szüremelő muzsikát. Sürgető, követelőző muzsikát: egy pezsdítő, moll hangnemben játszott dallamot, teletűzdelve furcsa, régies, akcicens hangokkal. Mély férfihang énekelte a melódiát, amely egyszerre emlékezetembe idézte mindazt, amit nem érhetek el soha.

Paul valami beleegyezésfélét dadogott, miközben én kiszálltam az autóból, becsaptam magam után az ajtót, majd be is zártam.

– Rohannom kell – mondtam.

– Nem is tudtam, hogy sportolsz – tréfálkozott Paul, de én már ott sem voltam.

Keresztülfutottam a parkolón, a négyszögletes kollégiumi épületek között, a vajszínű oszlopokkal büszkélkedő Yancey Hall előtt, majd elszárgultam a Seward Hall nevető szatírszoborral díszített szökőkútja mellett is. Sportcipőm talpa hangosan csattogott a téglával kirakott járdán, miközben követtem a dal ellenállhatatlan melódiáját, átadva magam a csábításának.

A zeneszó egyre erősödött, összekeveredett a lelkemben lakozó, halk muzsikával – a sejtelmes szöveggel, amely megszabta, ki vagyok valójában, és hová tartozom ebben a világban. A járda már eltűnt a talpam alól, de én csak rohantam tovább, botladozva az egyenetlen, elburjánzott fűben. Úgy éreztem magam, mintha a világ széléről készülnék leugrani. A lenyugvó őszi nap fényesen ragyogott a távoli dombok fölött, és csakis az járt a fejemben, hogy *elkéstem*.

Ám akkor megpillantottam *őt*, amint ott sétált, akárki volt is – messze a domboldalon, szinte már látótávolságon kívül. Alig volt

több pusztai sziluettnél, egy bizonytalan magasságú sötét árnyalak a káprázatos, aranyfényben fürdő, végtelen dombon. Két kezét kinyújtotta maga mellett, tenyerét lefelé fordítva, mintha csitítani akarná a háborgó földet. S mielőtt alakja végleg beleveszett volna a mögötte sorakozó sötét fák árnyaiba, hirtelen megtorpant.

A muzsika folytatódott tovább, olyan hangerővel, mint amikor fülhallgatóból tör elő a zene – egészen úgy hangzott, mintha az agyam teremtette, és kizárólag a saját fülemnek szánta volna a dalt. Most már azonban megmagyarázhatatlan módon tudtam, hogy ez a muzsika nem nekem szól, hanem valaki vagy valami másnak. Csak hát szerencsétlenségemre én is meghallottam.

Porig sújtott a felismerés.

Az árnyalak lassan felém fordult. Egy hosszú pillanatig csak állt, tekintetét rám szegezve. Földbe gyökerezett a lábam. Nem a zenéjétől, amely még mindig csábított, nekifeszülve a már fejemben zsongó muzsikának, és azt dalolta: *jöjjetek és kövessetek*, hanem különös megjelenésétől. Lenyűgöztek az ujjai, amelyeket szétterített a föld fölött, a mélységbe kényszerítve valamit; kihúzott válla, amely erőről és kifürkészhetetlen titkokról árulkodott; ám legfőképpen a feje tetején díszelgő hatalmas, ágas-bogas agancs ejtett bűvöletbe, amely szinte beborította körülötte az eget.

S akkor váratlanul nyoma vészett, lemaradtam eltűnésének pillanatáról, amikor a nap hirtelen alábukott a dombok peremén, alkonyi fényt borítva a világra. Mozdulatlanul álltam, kissé kifulladásra, és éreztem a vér lüktetését a bal fülem fölött húzódo sebhely mélyén. Tekintetem továbbra is arra a helyre tapadt, ahol az imént még a furcsa alak állt. Nem tudtam eldönteni, vajon azt kívánom-e, bárcsak sohase láttam volna az agancsos figurát, hogy tovább folytathassam megszokott életem. Vagy inkább arra vágyom, bárcsak

korábban érkeztem volna, hogy rájöhessek, miért is látom újra a hozzá hasonló teremtményeket?

Végül megfordultam, hogy visszatérjek az iskolába, de akkor valami kemény hasba vágott. Kis híján elveszítettem az egyensúlyomat, alig bírtam megállni a lábamon.

A kemény test tulajdonosának még a lélegzete is elakadt. – Ó, te jó ég! Ne haragudj!

A hang ismerős fájdalommal hasított a szívembe. Deirdre. A legjobb barátom. Vajon nevezhetem még annak? Levegő után kapkodtam. – Semmi gond. Amúgy is fölösleges luxus két vesét fenntartani.

Deirdre megperdült, arca lángba borult, és a tekintete olyan gyorsan megváltozott, hogy nem tudtam megállapítani, eredetileg mit tükrözhetett. Képtelen voltam levenni róla a pillantásom. Anynyszor láttam már ezt a ragyogó, szürke szempárt és a sápadt, keskeny arcot, amikor lehunytt szemmel róla ábrándoztam, hogy szinte furcsa volt most nyitott szemmel látni.

– James! *James!* Te is láttad Őket? Egész biztosan közvetlenül melletted haladtak el!

Igyekeztem összeszedni magam. – Kik azok az „Ők”?

Deirdre egy lépést hátrált tőlem, hogy egy pillanatra a dombok irányába nézzon. Összehúzott szemmel, hunyorogva bámult bele a közelgő esti sötétségbe. – A tündérek. Nem is tudom... talán négyen vannak. Vagy öten?

Komolyan az agyamra ment. Olyan hevesen forgolódott, hogy lófarokba fogott, sötét haja köröket rajzolt feje körül a levegőbe. – Jól van. Figyelj, Dee, állj meg egy kicsit! Tengeribeteg leszek tőled. Mit is mondtál... tündérek? Már megint?

Dee kis időre behunyta a szemét. Amikor ismét kinyitotta, már sokkal inkább önmaga volt. Kevésbé eszeveszett és őrjítő. – Badarság.

Azt hiszem, egyszerűen csak kiborultam. Mintha mindenhol tündéreket látnék.

Nem igazán tudtam, mit mondhatnék. Már abba is belesajdult a lelkem, hogy magam előtt látom. El is felejtettem, mennyire fáj. Mint egy szálka. Nem úgy, mint amikor először fúródik az ember bőrébe, hanem miután kihúzzák, és lassú, sajgó fájdalom marad utána.

Deirdre a fejét rázta. – Ennél ostobább már nem is lehetnék! Most komolyan: egy örökkévalóság óta nem láttalak, és már az első öt percben mást sem csinálok, csak nyavalygok. Hiszen ugrálnom kellene örömben! Annyira... sajnálom, hogy még nem volt alkalmunk találkozni.

Egy pillanatilag azt gondoltam, hogy valami mást fog mondani. Mély, jelentőségteljes vallomásra számítottam, amellyel hajlandó lett volna elismerni, hogy fájdalmat okozott nekem. Amikor hiába vártam, szerettem volna duzzogni, és bántani egy kicsit, de nem volt elég merszem hozzá. Ehelyett még ki is segítettem a kellemetlen helyzetből, amilyen lovagias, önsanyargatásra hajlamos idióta vagyok. – Hát, a tájékoztatóban az állt, hogy a campus hatalmas területen fekszik. Akár évekbe is telhetett volna, mire itt összefutunk.

Dee az ajkába harapott. – Fogalmam sem volt róla, milyen örült órarendünk lesz. De... Hű! Olyan jó látni téged!

Hosszú, kínos pillanat következett, amelyet máskor, még a nyári szüenidő előtt egy baráti ölelés oldott volna fel. Még jóval Luke és a telefonmról küldött üzenet előtt – amelyet egyikünk sem tudott elfeledni.

– Szép barna lettél – jegyeztem meg. Hazugság volt. Dee sohasem barnult le.

Deirdre arcán halvány mosoly derengett. – Te pedig levágattad a hajad.

Végigsimítottam a hajamon, ujjaim elidőztek a hosszú forradáson a fülem fölött. – Le kellett borotválniuk, hogy össze tudják varrni a sebet. Utána levágtam az egészet, hogy mindenhol egyforma legyen. Először bele akartam borotválni a monogramom, de... bármilyen döbbenetes... most ébredtem rá, hogy a nevem kezdőbetűi a JAM szót alkotják. Mint a lekvár. Kissé megalázó felismerés volt.

Dee nevetett. Fura módon örültem neki. – Illik hozzád – mondta vidáman, pillantása azonban a két kezemre tévedt, és a rájuk firkált szavakra, amelyek egészen a csuklóig beborították mindkettőt. Több volt rajtuk a tinta, mint a bőr.

Szerettem volna érdeklődni, hogy s mint van; kérdezni akartam a tündérekéről, az üzenetemről, ám semmi fontosat nem voltam képes kinyögni. – Biztosan jobban, mint hozzád.

Újra felnevetett. Valójában nem volt igazi nevetés, de nem is számított, mert nem szántam mulatságosnak a megjegyzésem. Csak valamit mondanom kellett.

– Mit kerestek itt?

Egyszerre perdültünk meg, és az iskola egyik tanárával találtuk szemközt magunkat: Eve Linnettel. A drámatanárunkkal. Alacsony, halovány szellemalak volt csupán a félhomályban. Arca akár szépek is tűnhetett volna, ha történetesen nem ráncolja haragosan a homlokát. – Ez a hely kívül esik az iskola területén.

Balsejtelmem azt súgta, hogy valami nincs rendben, bár egy pillanatba beletelt, mire ráébredtem, mi lehet az. A tanárnő a dombok felől érkezett, nem az iskola irányából.

Linnet a nyakát nyújtogatta, mintha csak most vette volna észre, hogy Deidre is jelen van; Dee arca vörösen lángolt, mintha

rajtakapták volna valami rosszaságon. Linnet hangja élesen csattant. – Sejtlemem sincs, miféle iskolából kerületek ide ti ketten, de itt mi nem tűrjük az *afféle* viselkedést.

Az elmúlt nyár előtt még biztosan elsütöttem volna egy jó kis tréfát arról, hogy Dee és én... hogy csak barátok vagyunk, hogy láncra vert szerelmes rabszolgájaként senyvedek születésem óta, és hogy semmi sem történt köztünk, mert Dee taszítónak talál egy bizonyos kémiai vegyületet a bőrömben. De inkább csak annyit feleltem: – Semmi *afféle* nem történt.

Tisztában voltam vele, hogy büntudat sugárzik a szavaimból, és bizonyára a tanárnő is ezen a véleményen volt. – Ó, valóban? Akkor meg miért vagytok itt? Ilyen messze?

Végre felfogtam. A háta mögé lestem, a hullámzó dombok irányába, Linnet szeme pedig követte a tekintetemet. – A tanárnőre várunk.

Dee szúrós pillantást vetett rám, de nem úgy, mint Linnet, aki inkább dühösnek látszott, vagy rémültnek. Egy hosszú pillanatig egyetlen szót sem szólt, ám végül így válaszolt: – Szerintem most egyikünknek sem volna szabad itt lennie. Menjünk vissza a kollégiumba, és én szépen elfelejtem, ami itt történt. Különben is, borzasztó szerencsétlen így kezdeni egy tanévet. Kihágással.

Amint Linnet sarkon fordult, hogy visszavezessen minket az iskolai campusra, Dee elismerő pillantást vetett felém, Linnetre viszont elég lesújtóan nézett. Nyilvánvaló volt, mi jár a fejében: ez a nő örült!

Vállat vontam, és megeresztettem Dee felé egy félmosolyt. Habár nehezen hittem volna, hogy bármi kétség férhet Linnet épelméjűségéhez. Úgy vélem, aznap este nem én voltam az egyetlen, aki hanyatt-homlok rohant a muzsika hívására.

ÜZENETÍRÁS

194/200

Címzett:

James

A tegnap éjjel fura volt. Hiányoznak a régi beszélgetéseink. Nem mintha szívesen hallgatnád a zavaros gondolataimat. Amikor például Luke jár a fejemben. Most már tudom, mi a szívfájdalom. Hányinger kerülget, amikor eszembe jut.

Feladó:

Dee

Elküldi az üzenetet? Igen/**Nem**

☒ Az üzenetet nem küldte el.

Szeretné menteni az üzenetet? **Igen**/Nem

☒ Az üzenet piszkozatként mentve 30 napig.

James

Ez a tizenegyedik nap (11) (*onze*), a bal kezemen sötétlő rovátkák szerint. Az első hét – a szemérmes bemutatkozások és könnyed feladatok jegyében – immár békében eltelt, és most a második hét vicsorította ránk ádázul foga fehérjét. Előbukkantak a semmiből a monumentális házifeladat-hegyek, a feleletek a táblánál, és a középiskolai élettel együtt járó felettébb hiányos öltözékek. Igazán mulatságos volt – valamilyen különös oknál fogva tényleg azt gondoltam, hogy egy muzikális zsenikkel teli intézmény más lesz, mint a szokványos középiskolák. A valóságban csupán egy szempontból találtam másnak az itteni életet: mindenki a zenekarban elfoglalt helye szerint játszotta a szerepét. Rézfúvósok: a tökfejek. Fafúvósok: a sznobok klikkje. Vonósok: a túlbuzgó mócsingok, akiknek állandóan a levegőben a keze. Ütősök: az osztály bolondjai.

Dudások: én.

Egyedül Mr. Sullivan angolórája nem változott meg lényegesen a második héten. Az első tanóra volt, minden kedden, csütörtökön és szombaton. Hozd a saját koffeindózisod! Megengedte, hogy kávézzunk az óráján. Igazán képmutató lett volna tőle, ha nem teszi.

Sullivan azzal kezdte a tanévet, hogy egyszerűen felült a tanári asztalra, és a tanításhoz bekapcsolt valami zenét. Míg a többi tanár

a második héten nagy komolyan nyakig gombolta az inget és felkötötte a nyakkendőt, addig Sullivan ugyanaz maradt: Shakespeare és a hozzá hasonlók fiatal, pufók diplomatája. Gyilkos olvasnivalókat adott fel nekünk már rögtön az első héten, és ez sem sokat változott a későbbiekben. Talán jobban tiltakoztunk volna a gyilkos menyiségű betűhalmazok miatt, ha nem ihattuk volna a koffeint, nem tologathattuk volna kedvünkre az asztalokat a teremben, és nem káromkodhattunk volna, amikor szükségét éreztük.

– Mai témánk a *Hamlet* – jelentette be Sullivan a tizenegyedik napon. Hatalmas utazópoharat tartott a kezében; az egész terem betöltötte a kávé illata. Még sohasem láttam ezt az embert kávé nélkül. A tantestület egyik fiatalabb, kezdő tanáráként ő is a campuson lakott, és másodállásban a kollégium bentlakó tanácsadójaként működött. A felesége – a szóbeszéddek szerint – elhagyta az Én kicsi pónim vagy valami ehhez hasonló szemetet gyártó cég ügyvezetőjének kedvéért. A szobája melletti előtér mindig úgy illatozott, akár egy koffeinnek emelt misztikus szentély. – Hányan olvasták már közületek?

Kis létszámú osztály voltunk, még a Tövishamu Intézet átlagához képest is: mindössze nyolc diák ült a teremben. Egyetlen kéz sem lendült a magasba.

– Pogányok! – vetette oda Sullivan kedvesen. – Nos, talán még jobb is, hogy mindannyian szűz szemmel tekintetek majd a *Hamletre*. De azért legalább már biztosan hallottatok róla.

Egyetértő morajlás futott végig az osztályon. A *Hamletet* ugyan még nem olvastam, de jóban voltam Shakespeare mesterrel. Amióta csak meghallottam, hogy „színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő”, tetszettek nekem a jó öreg Shakespeare eszmefuttatásai. Semmi rajongói önkívület vagy titkos kézrázás vagy

ilyesféle örület. Ám ha netán elsétálnánk egymás mellett a folyosón, valószínűleg biccentenénk egymásnak üdvözlésképpen.

Sullivan folytatta a témát. – Hát akkor, kezdjük rögtön ezzel! Mi jut eszetekbe akkor, ha azt halljátok: „Hamlet”? Nem, Paul. Nem kell jelentkezni. Csak bökd ki szép hangosan!

– A puffasztott rizs – szólalt meg Eric. Gyakorlatilag nem is volt diák. Azt hiszem, tulajdonképpen asszisztensként vett részt az órákon, de átkozott legyek, ha akár csak egyszer is láttam segédkezni valamiben. – Nem igaz? Az az ízetlen, natúr rostizé.

Ez olyan ostoba válasz volt, hogy az osztály többi része azon nyomban felengedett. Eric éppen elég alacsonyra helyezte a mércét, hogy innentől kezdve bármit nyugodtan bekiabálhassunk.

– Szelleme – mondta Megan. Ének tanszakra járt. Az énekesek idegesítettek, mert nehezen tudtam besorolni őket a zenekari szerepeken alapuló személyiségtipológiámba.

– Lenni vagy nem lenni! – rikkantotta Wesley, akinek szintén Paul volt a keresztnéve, de az egyértelműség érdekében a vezetéknevén szólíttatta magát. Igazán kedves gondolat tőle, mivel a szobatársam, Paul családi neve Schleiermacher volt, amelyet még leírni sem tudtam volna, hát még kimondani.

– Mindenki meghal – tette hozzá Paul. Erről megmagyarázhatatlan okból rögtön az agancsos fickó jutott eszembe az iskola mögött.

– Öngyilkosság – szólaltam meg végül én is –, és Mel Gibson.

– Mel Gibson? – kérdezte Eric értetlenül a hátam mögül.

Sullivan rám szegezte a mutatóujját. – Szóval, *neked* fel kellett volna tenned a kezed, Mr. Morgan. *Té* ismered a *Hamlet* tragédiáját.

– Nem ez volt a kérdés – feleltem. – Azt kérdezte, hogy *olvas-tuk-e*. Láttam a film egy részét a tévében. Az volt a véleményem, hogy Mel Gibson skót szoknyában jobb alakítást nyújt.

– Ami kiváló megközelítés. Mármint a filmnézés, nem a szoknyás megjegyzés. Először a filmfeldolgozást fogjuk megtekinteni. Nem a Mel Gibson-változatot, sajnálom, James. Azután fogjuk csak elolvasni a drámát. – Sullivan egy televízió-képernyőre mutatott a háta mögött. – Ezért hoztam be ezt. Csak hát...

Végigjáratta a tekintetét a félkörben felállított iskolapadokon, miközben mindannyian áhítattal lestük az ajkáról áradó bölcsséget. – Csak attól tartok, hogy laposra ülitek a feneketeket azokon a székeken, amíg végignézzük a filmet. Valami kényelmesebbre volna szükségünk. Ki dicsekedhet izmos karokkal?

Így tehát lehurcoltuk a két kanapét a második emeleti társalgóból a földszintre. Csupán négy emberre volt szükség, hogy egy-egy kanapét végigcipeljünk a folyosón, a többi tanterem becsukott ajtaja előtt, egyenesen a mi termünkbe. Sullivan segített odatolni őket a fal mellé, majd lehúzta a rolókat, hogy a nap fénye ne tükröződjön a képernyőn. Sötétség borult a helyiségre, így nem számított, hogy még délelőtt van.

Elhelyezkedtünk a kanapékon, Sullivan pedig lovaglóülésben letelepedett mellénk egy székre. Megnéztük a *Hamlet* első negyedét (túlságosan komolyan vette magát a srác), és Sullivan engedékenyen tűrte, hogy ostoba tréfákat űzzünk a melodrázával átítatott részekből (vagyis az egészből). Érkezésem óta most először éreztem olyasmit, hogy talán tartozom valahová.

ÜZENETÍRÁS

195/200

Címzett:

James

Amikor a tündéreket megláttam, azt hittem, talán Luke is velük van. De nem voltak igazi tündérek. Fura érzés itt lenni a suliban. Mint amikor az ember azt gondolja, a mennyországba megy, és aztán kiderül, hogy Clevelandbe került.

Feladó:

Dee

Elküldi az üzenetet? Igen/**Nem**

☒ Az üzenetet nem küldte el.

Szeretné menteni az üzenetet? **Igen/Nem**

☒ Az üzenet piszkozatként mentve 30 napig.

James

Újabb fájdalmasan gyönyörű, őszi nap a kötőjeles nevű iskolák földjén; a fák lombjai még zölden susogtak a völgy mélyén, de körülöttük a dombok és hegyek északi lankáin már lassan vörös és narancsos színben lángoltak a levelek. Az összhatás szinte mesterkéltnek látszott, akár egy vasútmodell terepasztal. Az autóban „fülrepezető” zene bömbölt, és minden bizonnyal ezért nem hallottam meg a telefoncsörgést; csak akkor jöttem rá, hogy valaki hív, amikor a szemem sarkából észrevettem a világító kijelzőt.

Talán Dee az, végre.

Felkaptam a mobilomat az utasületről, és a megjelenő telefonszámra pillantottam. Anya. Sóhaj. Kihangosítottam a telefont, és a műszerfalra fektettem. – Igen.

– James?

– Igen.

– Ki beszél?

– A drága kisfiad. Méhednek gyümölcse. Apa ágyékából fogant gyermeked, miután isten tudja, mióta...

Anya a szavamba vágott. – Úgy hangzik, mintha egy szélcsatornában volnál.

– Éppen vezetek.

– Egy szélcsatornában?

Előrehajoltam, és közelebb csúsztattam a telefont. – Ki vagy hangosítva. Így már jobb?

– Nem igazán. Miért ülsz kocsiban egyáltalán? Tanítási idő van, vagy talán nem?

Betuszoltam a telefont a napellenzőbe. Valószínűleg még mindig kissé zajos volt, de ennél többet nem tehettem az anyám kedvéért.

– Ha tudtad, akkor miért hívtál?

– Csak nem lógsz a suliból?

Hunyorogva fürkésztem az útjelző táblákat. Az egyik kisebb táblán a következő felirat állt: „Történelmi Belváros, Gallon, VA”. (Véleményem szerint a VA felesleges információ volt, mivel az a turista, aki idáig eljutott, bizonyára emlékezett még rá, éppen melyik államban jár.) A betűk alatt egyenes nyíl mutatott balra. – Nem, anya. A lógás csak a pancserek időtöltése, akik börtönben végzik, miután képtelenek munkához jutni.

Anyának beletelt egy kis idejébe, míg rájött, hogy őt utánzom, főleg, miután kissé sipítozva és enyhe skót akcentussal adtam elő a mondókáját. – Ez igaz – ismerte el. – Akkor meg hová mész?

Tekintetem végigsiklott Gallon festői, ám gazdasági szempontból jelentéktelen főutcáján. – Órára megyek – válaszoltam. – Mielőtt megkérdeznéd, dudaóráám lesz. És mielőtt megkérdeznéd, nem, a Tövishamu Intézetnek nincs saját skót dudás oktatója. Mielőtt megkérdeznéd, fogalmam sincs, miért adományoznak ösztöndíjat egy srácnak, akinek a skót duda a fő hangszere, különösen a második fel nem tett kérdésedre adott választ figyelembe véve. – Az osztálytársaim és én legalább két jegyet voltunk kötelesek szerezni zenei gyakorlatból, hogy megtornáztassuk a muzsikáláshoz szükséges

izmainkat, és idővel sikeresen elkápráztassuk a különféle egyeteme-
ket. Ezért kellett nekem a dudaórák.

– Na és ki ez a fickó? Jó egyáltalán? – kérdezte anya kételkedve.

– Anya! Nem akarok gondolkodni rajta. Iszonyúan lehangoló
élmény lesz, és te is tudod, hogy szeretek rendíthetetlen és boldog
arcot mutatni a körülöttem szenvedő világnak.

– Egyáltalán miért vagy ott, ha nem a dudaórák miatt?

Pontosan tudta a választ, de tőlem akarta hallani. Ha. Kétszere-
sen is ha. Semmi esélye. – Használd az anyai megérzésedet! Hé! Azt
hiszem, megtaláltam a helyet. Mennem kell.

– Hívj fel! – kérte anyám. – Később. Amikor nem vagy ilyen
szószátyár hangulatban.

Leparkoltam az Evans-Brown zeneműbolt előtt. Már kezdtem
azt gondolni, hogy a kötőjeles neveknek hagyománya van ebben a
városban. – Jól van. Akkor hát beépíték egy hívást az órarendembe
úgy harmincéves korom körül.

– Fogd be a szád! – mordult rám anya szeretetteljesen, és egy pil-
lanatra rettenetes, gyerekes honvágý tört rám. – Hiányzol. Vigyázz
magadra! És hívj fel! Még harmincéves korod előtt.

Megígértem, majd letettem a telefont. Előhalásztam a dudám
tokját a hátsó ülésről, és bementem az üzletbe. A betegesen zöld
színű külső vakolat ellenére a bolt belseje melegséget árasztott, és
otthonos érzést keltett bennem. A padlót sötétbarna szőnyeg bo-
rította, az aranybarna panelekkel burkolt fal mellett gitárok sora-
koztak. Idősebb fickó üldögélt a pult mögött, aki láthatóan nem
volt megbékélve évei számával, és egy *Rolling Stones* magazint ol-
vasgatott. Amikor felnézett rám, azt is megfigyeltem, hogy ősz haját
szorosan befonta, és hátul apró copfba fogta össze.

– Órára jöttem – közöltem vele.

Közelebbről szemügyre vett valamit a pulton, én meg a tetoválásokat tanulmányoztam a karján, amelyek közül a legnagyobb egy idézet volt John Lennon egyik radikálisabb dalszövegéből. – Mikorra volt megbeszélve? – kérdezte.

A kezemre mutattam. A férfi hunyorogva fürkészte az irkafirkákat, míg meg nem akadt a szeme az idevágó részleten.

– Háromra? Éppen időben.

A mögötte lógó falórára pillantottam, amelyet szórólapok és képeslapok tömege vett körül. Két perc múlva hármát mutatott. Kissé dühített, hogy korai érkezésemet a legközelebbi teljes órához kerekítették, de egyetlen szót sem szóltam.

– Emelet. – A kivénhedt hippi az üzlet hátulja felé mutatott. – Amelyik teremben Bill éppen tanít. Pillanatnyilag ő az egyetlen oktató itt.

– Kösz, bajtárs! – mondtam, mire Öreg Hippi mosollyal nyugtázta a humorom. Felbaktattam a nyikorgó, szőnyeggel borított lépcsőn az emeletre, amely forróbb volt Hádész poklánál is, és búzlott az ideges diákok verejtékétől. Három ajtó sorakozott egymás mellett a sötét, keskeny folyosón. Billre a kettes számú mögött bukkan-
tam rá. Kicsivel szélesebbre tártam az ajtót, szemügyre vettem az akusztikai hatást biztosító csempéket a falakon, a régi, fából faragott székeket, amelyeken mintha tigriskölykök élesítették volna karmaikat. Végül alaposan megfigyeltem az egyik széken ülő, őszes hajú férfit is.

Borzasztóan hasonlított George Clooneyra. Megfordult a fejemben, hogy ezt közlöm vele, mégis elvettem a gondolatot, nehogy túlságosan közvetlennek találjon. – *Hola!* James vagyok.

Nem állt fel, de egészen barátságos mosollyal üdvözölt, kezét rázott velem, majd a szemközt álló székre mutatott. – Én pedig Bill.

Mit szólnál ahhoz, ha rögtön elővennéd a hangszered, és játszánál nekem valamit, hogy tudjam, hol tartasz? Mármint, ha nem vagy túlságosan ideges... beszélhetünk is egy kicsit, de fél óra elég rövid idő egy dudaórához, ha sokat beszélgetünk.

Letettem a tokot a földre, és letérdeltem mellé, kipattintva rajta a zárat. – Nem vagyok ideges. Máris kezdhetjük. – Miközben a gyakorlósípom után kutattam a duda mellett, egy pillanatra felnéztem Billre. Félrefordított fejjel olvassgatta a hangszertokomat borító autós matricák feliratait. Miközben a fickó elmerült az olvasásban – *Óvakodj a sárkányoktól, mert ketchuppal bizony ízletes és ropogós eledel vagy!* –, én tetőtől talpig végigmértem. Gyakorló hangszere a földön hevert a széke mellett, tisztán és fényesen ragyogott; az enyém ütött-kopott vénség volt, sokszínű szigetelőszalag-darabkákkal teleragasztgatva, amelyek részben letakarták a lyukakat, hogy a hangszer tökéletesre legyen hangolva. Bill egyenesen tartotta a vállát; nekem az egyik vállam mindig magasabban volt a másiknál. Ez azért volt, mert olyan gyakran játszottam a dudán. A fickó hangszerének tokja még most is szinte teljesen újszerűnek látszott, az enyém viszont úgy nézett ki, mintha már néhányszor megjárta volna a poklot. Lassan kezdett felderengeni bennem a gondolat, hogy ez az egész talán mégsem olyan jó ötlet, különösen, amikor a fickó szeme csodálkozva elkerekedett gyakorló hangszere láttán.

Visszatettem a sípot a tokba. A szerény gyakorlósíp keskeny, műanyag változata csupán a teljes méretű skót dudák dallamsípjának, és legfőbb erénye, hogy ezerszer halkabban szól, mint a valódi duda – és ennek köszönhetően ezerszer kevesebb az esélye annak, hogy halálra köveznek, miközben a négy fal között gyakorolsz. Sokkal könnyebb is játszani rajta, fizikai értelemben – nem kell közben bajlódni a fűjj-bele-nyomd-meg-liheg-pufog technikákkal. Ugyanakkor olyan

a hangja, mint egy haldokló gúnárnak. Ha az ember igazán le akarja nyűgözni a hallgatóságát, akkor a valódi dudára van szüksége. Ezért most én is ezt választottam. – Hm. Nem baj, ha inkább a dudán játszom egy dallamot? Az iskola területén nehéz megfelelő helyet találni, ahol nyugodtan gyakorolhatok, és mintha már egy örökkévalóság telt volna el, amióta utoljára elővettem szegényt a tokból.

Bill kissé meglepett arcot vágott, de végül egyszerűen vállat vont. – Persze. Most nincs itt senki más. Ahogy neked a legkényelmesebb. Mit fogsz játszani?

– Még nem tudom. – Előhalásztam a dudámat; a bőr és fa egyes illata olyan ismerős volt már számomra, mint a saját testemé. A burdonsípok szépen elfeküdtek a vállamon, miközben telefűjtam levegővel a tömlőt; amint a sípok megszólaltak, hirtelen ráeszméltem, milyen harsányan fognak zengeni ebben az aprócska szobában. Magammal kellett volna hoznom a füldugómat is.

Bill élénken figyelt, miközben én körülbelül húsz másodperc alatt behangoltam a hangszerem: szemügyre vette a tartásomat, és hallgatta, milyen egyenletesen tartom a hangokat hangolás közben. Eredeti tervem az volt, hogy lassan kezdek neki a muzsikának, majd egy olyan páratlanul gyönyörűséges dallammal fejezem be, hogy még a cipőmet is megcsókolja utána. A duda azonban hihetetlen hangerővel harsogott a teremben, és a végén már csak mielőbb túl akartam esni a dolgon. Belevágtam hát az egyik kedvenc táncos nótámba, egy lehetetlenül bonyolult, ujjfacsaró dallamba, amelyet még álmomban is vígan el tudtam volna játszani. Gyorsan. Tisztán. Tökéletesen.

Bill arca kifejezéstelen volt. Nem látszott rajta az égvilágon semmi. Mintha minden érzelmet és gondolatot lesöpörtem volna róla a duda puszta hangerejével. Leemeltam a hangszert a vállamról.

– Nincs mit tanítanom neked – mondta, és megrázta a fejét. – De ezt már akkor is tudtad, amikor betetted ide a lábad, nem igaz? Ebben az országban nincs egyetlen ember sem, aki bármit is tudna még tanítani neked. Legalábbis ebben az államban. Versenyzel?

– Az elmúlt nyárig versenyeztem.

– Miért hagytad abba?

Vállat vontam. Nem leltem örömöm abban, hogy bevallom neki.

– Elértem a csúcst. Azután már unalmasnak tűnt.

Bill újra csak a fejét rázta. Tekintete az arcomat fürkészte, és könnyen kitaláltam a gondolatait, mert mindig ugyanaz járt a tanárain fejében: *olyan fiatal vagy (és én olyan vén)*. Majd határozottan így szólt: – Kapcsolatba fogok lépni az iskolával. Értesítem őket a fejleményekről, és majd ők kitalálják, mitévők legyenek. De ezzel már akkor tisztában voltak, amikor ide felvettek, nem igaz?

Leeresztettem magam mellé a dudát. – Igen.

– A Carnegie Mellonra kellene jelentkezned. Duda tanszakuk is van.

– Nahát, ez még eszembe sem jutott! – mondtam. Hatástalan maradt a hangomból áradó gúny.

– Megfontolhatnád. Amikor itt már végeztél. – Bill figyelte, ahogy elpakolom a hangszerem. – Pocsékba menne a tehetséged, ha csak egyszerű konzervatóriumban tanulnál tovább.

Elgondolkodva bólintottam, és hagytam, hogy tegyen még néhány értelmes megjegyzést, azután kezet ráztam vele, és hátat fordítottam a teremnek. Csalódott voltam, bár igazság szerint nem kellett volna így éreznem. Csak azt kaptam, amire számítottam.

Egy lány üldögélt a járdaszegélyen, amikor kiléptem a zeneműboltból. Meglehetősen pocsék hangulatomban nem pazaroltam volna rá egyetlen futó pillantásnál többet, ha történetesen nem közvetlenül az autóm mellett ül. Bár a hátát mutatta felém, egész alakjáról lerítt a mérhetetlen unalom.

Behajítottam a dudámat a hátsó ülésre, éppen elég hangosan és körülményesen ahhoz, hogy a csaj vegye a lapot – hogy képes vagyok akár át is *gázolni* rajta, ha nem mozdul, mire beindítom az autót.

Hiába csaptam zajt a pakolászásommal, egy jottányit sem húzódott távolabb, ezért megkerültem az autót, és megálltam előtte. Továbbra is rezzenéstelenül üldögélt ott a délutáni napfényben, állát felszegve, szemét behunyva, és úgy tett, mintha észre sem venne.

Talán együtt jártunk valamelyik órára, és fel kellett volna ismer-nem. Ha viszont ő is az iskolába járt, akkor bizony egyáltalán nem tartotta be az öltözködési szabályokat – testhez simuló felsőrészt viselt, tele kézírásos nyomott mintákkal, és trapéz szárú farmernadrágot hatalmas, vastag talpú facipővel. A haja egészen különleges volt: borzas, vagy inkább göndör fürtök borították a fejét, elől hosszan, míg hátul merészen rövidre vágva.

– Kedveském! – szólítottam meg szívélyesen. – Útban van az üleped. Mit gondolsz, volnál szíves arrébb költöztetni terpeszkedő tagjaidat, hogy végre elhúzhassak innen?

A lány szeme hirtelen kipattant.

Mintha jéghideg vízben fuldokoltam volna. Rögtön libabőrös lett minden egyes porcikám, és a fejemben kísérteties melódia zsongta, hogy *ez nem normális*. Az elmúlt nyár eseményei kéretlenül is feltámadtak az emlékeim közt.

A lány – ha egyáltalán az volt – megrebbeintette felém csillogó kék szemét, amelyet az alatta sötétlő, homályos árnyak csak még ragyogóbbá varázsoltak. Tekintetéből iszonyatos unalom áradt. – Már egy *örökkévalóság* óta várok rád.

Amikor megszólalt, lehelete mámorító felhőként ölelt körül, álmosan bólogató vadvirágok, friss eső és távoli tüzek füstjének illata keveredett benne. Veszélyt jelző bizsergést éreztem a gyomrom tájékán. Megkockáztattam a kérdést: – Az „örökkévalóság” nálad hosszú évszázadokat jelent, vagy csak amióta az órám elkezdődött?

– Ne hízelegj magadnak! – válaszolta, és végre felállt, kezét nadrágja hátsó felébe törölve. Elképesztően magas volt vastag talpú cipőjében; egyenesen a szemembe bámult. Ilyen közelségből szinte elájultam az illatától. – Csak fél óra volt, bár tényleg hosszú évszázadoknak éreztem. Na, gyerünk!

– Álljunk meg egy percre! Micsoda?

– Vigyél magaddal a suliba!

Rendben. Ezek szerint talán mégis ismertem. Valahonnan. Megpróbáltam elképzelni ezt a lányt egy tanórán, bármilyen órán, bárhol az iskola területén, de sehogy sem sikerült. Azután elképzeltem, amint egy erdei tisztáson mókázik valami szerencsétlen flótás körül, akit az imént áldozott fel az egyik pogány istenségnek. Erre a gondolatra sokkal hamarabb összeállt a kép. – Hm. A Tövishamuba?

A lány erre lesajnáló pillantással mért végig.

Én eközben kitartóan bámultam trapéz szárú nadrágját. – Csak hát nem emlékszem, hogy eddig lett volna alkalmam egy ilyen elbűvölő teremtményen legeltetni a szemem, mint szerény személyed.

Elmosolyodott a „teremtmény” szó hallatán, majd egy határozott rántással kinyitotta az utasülés melletti ajtót. – Nem kell a melléduma. Menjünk!

Döbbsen meredtem az autómra, amint becsapta az ajtót. Általában én voltam a szemtelen pimasz, aki váratlan megjegyzéseivel lefegyverezte az embereket. A lány türelmetlenül intett nekem az ablakon keresztül.

Megfordult a fejemen, hogy talán nem egészen jó ötlet beülni mellé a kocsiba. Egy ármánykodással, autóbalesetekkel és tündérekkel teli nyár után valószínűleg nem is tévedtem sokat.

Beszálltam a kocsimba.

A rádió azonnal életre kelt, amint bekapcsoltam a gyújtást. A lány elhúzta a száját. – Hú! Micsoda szemetet hallgatsz! – Rábökött az egyik gombra, és nyomban valami szédítően gyors dallam tört elő a hangszóróból. A homályos kijelzőn a 113.7-es szám villant fel. Nem vagyok éppenséggel egy műszaki zseni (csak mert kicsit sem érdekelnek a kutyák), de erősen kételkedtem abban, hogy ilyen frekvencia egyáltalán létezik.

– Jól van – szólaltam meg végül, elkormányozva a kocsit a járdszegélytől. – Szóval a Tövishamuba jársz. Hogy hívnak?

– Azt egyetlen szóval sem állítottam – mutatott rá igen elmésen. Meztelen lábát feltette a műszerfalra; cipője a kocsipadlóján maradt. – Csak annyit kértem, hogy vigyél oda.

– De buta vagyok. Hát persze. Mi a neved?

A lány pillantása ekkor a kormánykereket szorító kezemre tévedt, mintha a kérdésre az irkafirkákban találná a választ. Gondolataiba merülve ráncolta a homlokát. – Nuala. Nem. Eleonora. Nem. Polly. Várjunk csak! A Nuala tetszett eddig a legjobban. Igen, maradjunk a Nualánál!

Úgy ejtette ki száján a nevet, hogy közben egészen elnyújtotta közepén a hangokat: Nuuuuuuuuaa. A lány arcán halvány félmosoly tűnt fel, az az önelégült fajta, amelyet inkább a saját arcomon szerettem látni.

– Biztos, hogy ennél a névnél maradsz?

Nuala a körmeit tanulmányozta, majd rágni kezdte az egyiket. – Egy nő előjoga, hogy bármikor megváltoztassa a véleményét.

– És te *nő* vagy? – érdeklődtem.

Sötét pillantással jutalmazott. – Nem hallottad még, hogy udvariatlanság ilyet kérdezni?

– Értem. Minő tapintatlanság tőlem! Szóval, találkoztunk már?

Nuala erre csak legyintett. – Befognád végre? Próbálok figyelni. – Egészen hátrtolta az ülését, tekintete egy pillanatra a mennyezetre meredt, majd behunyta a szemét. Belém nyilallt az a borzalmas gondolat, hogy nem is a rádióból harsogó zenét hallgatja, hanem egy távoli muzsikát, amely csakis az ő fülének szól. Némán vezetem tovább az autót, de azért rajta tartottam a szemem. A délutáni napsütés beragyogott az autó ablakán, és kiemelte a lány arcán sötétlő apró szeplők valóságos galaxisát. Nem illettek hozzá a szeplők. Ártatlanságot sugalltak. Emberi tökéletlenséget. Ekkor kinyitotta a szemét, és megjegyezte: – Szóval dudás vagy.

Ez nem feltétlenül volt természetfeletti felismerés. Bárki könnyedén tudomást szerezhetett róla, aki véletlenül épp odakint álldogált a járdán, amikor Billnek játszottam. Mégis, önkéntelenül is sejteni véltem valami burkolt célzást a kijelentése mögött. – Igen. Még hozzá bámulatos.

Nuala vállat vont. – Nem játszol rosszul.

Lopva rápillantottam. Mosolygott, még hozzá meglehetősen csibész módon. – Csak fel akarsz dühíteni.

– Csak azt akartam mondani, hogy hallottam már nálad jobbat is. – Nuala felém fordította a fejét, és a mosoly eltűnt az arcáról. – Tudom, miről beszélgettetek odabent, dudás. Ők már nem nyújthatnak neked semmit. Szeretnél még jobb lenni?

A veszélyt jelző bizsergés hirtelen fájdalmas nyilallásba fordult át. – Ez ostoba kérdés. Már tudod a választ, máskülönben meg sem kérdezted volna.

– Én segíthetek neked.

Összehúztam a szemem, igyekeztem gondosan megválogatni a szavaimat. – Mégis hogyan képzeled?

A szemem sarkából észrevettem, amint kiegyenesedik az ülésen, majd a következő pillanatban a fülemben éreztem a leheletét. – Titkokat suddognék a füledbe, amelyek örökre megváltoztatják az életed.

Elhúzódtam tőle, mielőtt leheletének illata rabul ejthetett volna. Még a libabőröm is libabőrös lett. – És ezt bizonyára önzetlenül cselekednéd.

– Tudod, én tényleg alig nyerek rajta. Még csak észre sem vennéd. Te lehetnél a legbámulatosabb dudás, akit valaha hátán hordott a föld.

– Értem. – Mindenféle óva intő rémtörténet futott végig az agyamon az ördöggel kötött szerződésekről és ehhez hasonlókról, és most már határozottan bántam a döntést, hogy beültem mellé a kocsiba. – Nos, rendkívül hízelgő. De nem. – Közel jártunk az iskolához. Kíváncsi voltam, mihez kezd, amikor odaérünk. – Elégedett vagyok a mostani bámulatosságommal. Legalábbis annyira elégedett, hogy saját erőmből küzdjem magam felfelé. Hacsak nem akad a tarsolyodban egy ingyenes, kötelezettségmentes próba-előfizetés is, amit harminc nap után tartozás nélkül felmondhatok, és nem kell hozzá megadnom a bankkártyaszámom.

Nuala elővillantotta a fogait, mintha vicсорogna. – Nagy udvariatlanság visszautasítani a hozzám hasonlók segítségét. Az öntelt barmok, mint jómagad, ritkán kapnak ilyen ajánlatot.

– Azért kedvesen utasítottalak vissza. Ezt legalább el kell ismer-
ned – tiltakoztam.

– Még csak meg sem fontoltad.

– De igen. Hallottad azt a pillanatnyi kis szünetet? Egy másod-
perce? Akkor fontoltam meg újra. És a válaszom továbbra is nem.

A lány felmordult, és dühösen bedugta a lábát hatalmas cipőjébe.

– Állítsd meg az autót! Itt kiszállok.

– Na és mi lesz az iskolával?

Nuala ujjai hosszú karmokként kapaszkodtak az ajtó kilincsébe.

– Ne feszítsd a húrt, James Morgan! Engedj ki, és akkor megkímé-
lem a szálnalmas életed.

A hangjából áradó vad fenyegetés meggyőzőtt arról, hogy komo-
lyan beszél. Megállítottam a kocsit az út szélén. Mindkét oldalon fák
sorakoztak. Nuala a kilincset rángatta, azután felcsattant: – A zár, te
idióta!

Az ajtókat automatikusan lezárta a rendszer. Megnyomtam a
központi zár gombját, Nuala pedig kinyitotta az ajtót. Még egy-
szer visszafordult, és rám szegezte jéghideg kék szemét. A hangja
megvetően hasított a csendbe: – Szerintem amúgy sem volnál képes
elsajátítani, amit én taníthatnék neked. Önelégült majom!

Becsapta rám az ajtót, mire gyorsan beletapostam a gázba, mie-
lőtt még meggondolhatta volna magát. Belenéztem a visszapillantó
tükörbe, de nem láttam mást, csupán az útról felfelé szálló, száraz
levelek örvényét.